

ତନ୍ଦ୍ରା ପୋଛି ନୟନରୁ କିଏ ହେ ଜାଗିଲ!
ଏବେ ବି ତ ରାତ୍ରି ଅଛି ଅତୀବ ଗଭୀର,
ମୃତ୍ୟୁସମ ଆଶାଶୂନ୍ୟ, ତିମିର ଆଚ୍ଛନ୍ନ...
ଏ ନିଶୀଥେ ହେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ମୁକ୍ତିର ସମନେ !

ପ୍ରଭାତରେ ବହୁ ପୁର୍ବେ ତୁମରି ଉଦୟ
ଉଷାର ସପନେ ଦୀପ୍ତ ତୁମେ ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ
ଆଲୋକର ଅଗ୍ରଦୂତ ତୁମେ ଶୁକ୍ରତାରା,
ତୁମେ ବନ୍ଧୁ ଜାଗୃତିର ପହିଲି ଡାକରା ।

ପଟିଆର ପ୍ରଜା ଆମେ, ଗଞ୍ଜାମ ରଇତ,
ଦଶପଣି ଭାଗ ପୁଣି ସାଲ ଭରି କୁତ...
(ଦୁଃଖେ ତାର ପାଟିପଡେ ଧାର ଧାର ଲୁହ;)
ପାଞ୍ଚପ୍ରାଣୀ ନିର୍ଭାହେବୁଁ କି ଉପାୟ କୁହ ।

ଚାଷୀର ଅତୁଟ ମେଣ୍ଟ, ହସିଉଠେ ଗାଆଁ,
ତୁମରି ସେ ପରିଚୟ କିଶାନର ଦାଆ ।

ବ୍ୟଥୃତ ବୁକୁର ସଖା, ନୟନର ବାରି

ଅସହାୟ ଜନଗଣ ପ୍ରାଣର ସଙ୍ଗାଳି ।

‘ଯତନ ଉଆସ’ ଲାଗି ଆମେ ହେଲୁଁ ମଡ଼ା,

ବେଠିକି ସାଇତି ଲାଠି, ପିଠିକି କୋରଡ଼ା,

ହାହାକାରେ ଥରିଉଠେ, ବ୍ରହ୍ମାଣୀର ସୁଅ

ତାଳଚେର ନୁହେଁ ଏତ-ରାକ୍ଷସର ବ୍ୟୁତ୍ସ ।

ଅନ୍ୟାୟର ତୁମେ ଥିଲ ତୀବ୍ର ପ୍ରତିବାଦ,

ଅତ୍ୟାଚାର ପ୍ରତିପକ୍ଷେ ଚରମ ଆଘାତ,

ଅବିଚାରେ ବିଦ୍ରୋହର ସ୍ଫୁରଣ ଅନଳ,

ବିପ୍ଳବୀର ହାତେ ତୁମେ ଜଳନ୍ତା ମଶାଳ ।

ପେଟ ଲାଗି ଚଟକଳେ ତୁପୁଡ଼ିଲୁ ରକ୍ତ,

ତଥାପି ସପନ ଲାଗେ ଦିନ ଦୁଇ ବକ୍ତ,

ମୁଣ୍ଡପରେ ଝୁଲୁଛି ତ ଛଟେଇର ଖଣ୍ଡା;

କହିବାକୁ ଜୁଇନାହିଁ, କରିଦେବ ଥଣ୍ଡା ।

ଶ୍ରମିକର କଣ୍ଠେ ତୁମେ ଏକତା ଆବାଜ,
ସାମ୍ୟମନ୍ତ୍ର ସଞ୍ଜୀବିତ ନୂତନ ସମାଜ,
ଶୋଷିତର ଲାଲ-ନେତ, ମୁକ୍ତିର ନିଶାଣ
ସହସ୍ର ସଂଗ୍ରାମ-ସିନ୍ଧୁ, ତେବେ ବି ଅମ୍ଳାନ ।

ଦୁର୍ଭିକ୍ଷର କଳା ଝଡ଼ ଗର୍ଜେ ସାଇ ସାଇ
ତୃଣ ସମ ଲୋଟିଗଲା ସାରା ଭୋଗରାଇ,
ଭାତ ଦିଅ, ହାତ ପାତି ମାଗେ ବାଲେଶ୍ଵର
ଧାନ କାହିଁ? ଦେଶସାରା ପଡ଼ିଛି ଚହଳ ।

ନିରନ୍ଧ ଜନତା ମେଲେ ବଞ୍ଚିବାର ଦାବି;
ମହଜୁଦ୍‌କାରୀର କି ଗନ୍ତାଘର ତାବି ।
କଙ୍କାଳର ଲାଗି ତୁମେ ବାର୍ତ୍ତା ଜୀବନର,
ଭଗବତି! ଭୋକିଲାର ବିକଳ ଅନ୍ତର ।

ଜୀର୍ଣ୍ଣ କୁଟୀରର କୋଣେ ମୌନ କରୁଣତା

କୁଳି ହୋଇ ପରବାସେ ଗାଆଁର ମମତା,
ଚିଶ ଖପରୁଲି ତଳେ ତିକ୍ତ ଅସନ୍ତୋଷ...
ଦଳିତ ବନ୍ଧଭରି ପୁଞ୍ଜୀଭୂତ ରୋଷ ।

ତୁମେ ତା'ର ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି, ଅବ୍ୟକ୍ତର ଭାଷା,
ଆଗାମୀର ଚିତ୍ରକାର । ଅନ୍ଧକାରେ ଆଶା,
କୋଟିଏ ପ୍ରାଣର ଏହା ମୂର୍ତ୍ତି ପ୍ରତିଛବି,
ମୂକ ଜନତାର ଆହ୍ୱେ ପ୍ରାଣବନ୍ତ କବି ।

ତୁମେ ଥିଲ ବଡ଼ ଦାଗୀ, ପୂରା ବେଆଇନ;
ହୁକୁମ, ପୁଲିସି, ଲାଠି ଶୃଙ୍ଖଳ, ସଙ୍ଗିନ୍
ସଦମ୍ଭେ କରିଲୁ ସବୁ ଦୃଢ଼ ଅସ୍ଥୀକାର
କମ୍ୟୁନିଷ୍ଟ । ଆତଙ୍କରେ ଥରେ ସରକାର ।

ପ୍ରଗତିର ପଥେ ପଥେ ଆଗୁଚଲା ସାଥୀ ।
ତୁମରି ଶପଥ ନିଏ ତୁମ ପ୍ରିୟ ମାଟି
ଜାରିଉଠେ ମୁକ୍ତିମନ୍ତ୍ରେ ଏ ମୁମୂର୍ଷୁ ଜାତି,

ଜିନ୍ଦାବାଦ ଉତ୍କଳର କମ୍ୟୁନିଷ୍ଟ ପାର୍ଟି ।

ଜିନ୍ଦାବାଦ ମୃତ୍ୟୁହୀନ ବୀର ଭଗବତି ।

(୧୯୫୦-୫୨ ସାଲ ମଧ୍ୟରେ ଓଡ଼ିଶା କମ୍ୟୁନିଷ୍ଟ ପାର୍ଟିର ତତ୍କାଳିନ ମୁଖପତ୍ର ‘ସଂଧ୍ୟା’ରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଛି
ବୋଲି ଲେଖକଙ୍କ ଠାରୁ ପ୍ରକାଶ)